

Hitlerovy vozy v Moskvě

☆ cs.topwar.ru/214682-telegi-gitlera-v-moskve.html

Jevgenij Fedorov

16. dubna 2023

Polní kuchyně Kleine Feldkuche (Hf.12) ze sbírky Muzea "Válečné motory". Foto autora.

Trakční koně Wehrmachtu

Ještě dorazili do Moskvy. Přesněji jsme se dostali do restaurátorské dílny muzea vojenské techniky Motors of War a následně do samotné expozice na Rogozhsky Val. Hovoříme o unikátních příkladech technologie zemí „osy“. A to je kromě nejvzácnějších příkladů domácích automobilů, z nichž mnohé jsou v pohybu a existují v jednotném čísle.

Výstava Motors of War byla otevřena v prosinci 2021 na místě Muzea historických automobilů a představuje více než 150 exponátů, které zajímají každého, koho to zajímá. historie Druhá

světová válka. Značná část artefaktů byla restaurována do správného stavu dílnou Vjačeslava Lena.

Pro většinu návštěvníků bude skutečným objevem široký sortiment německých vozidel tažených koňmi. Na rozdíl od populárního mýtu nebyl Wehrmacht důkladně motorizován – každá pěší divize měla mít minimálně 6 koní. Odtud převládají Hitlerovy vozy, pečlivě restaurované mistry muzea.

Leichter Fernsprechwagen (lehký telefonní vůz) model 1929. Lehký vůz Kleine Heeresfahrzeug 3 (Hf. 3). Autorova fotka

Vyplatí se začít u signalizačního vozu s tradičně dlouhým německým názvem Leichter Fernsprechwagen (lehký telefonní vůz) z roku

1929. Konstrukce se skládá ze samotného přívěsu a přední části k němu s celkovou pohotovostní hmotností cca 740 kg. Do „telefonáku“ bylo možné naložit až 580 kg. Čtyři koně museli táhnout takovou váhu - vozík byl navržen pro maximální rychlost 20 km/h. Němci tuto techniku provozovali až do samého konce války a kopie prezentovaná na výstavě se v roce 1944 dostala do rukou spojenců v Normandii.

Lehký vůz Kleine Heeresfahrzeug 3 (Hf. 3). Autorova fotka

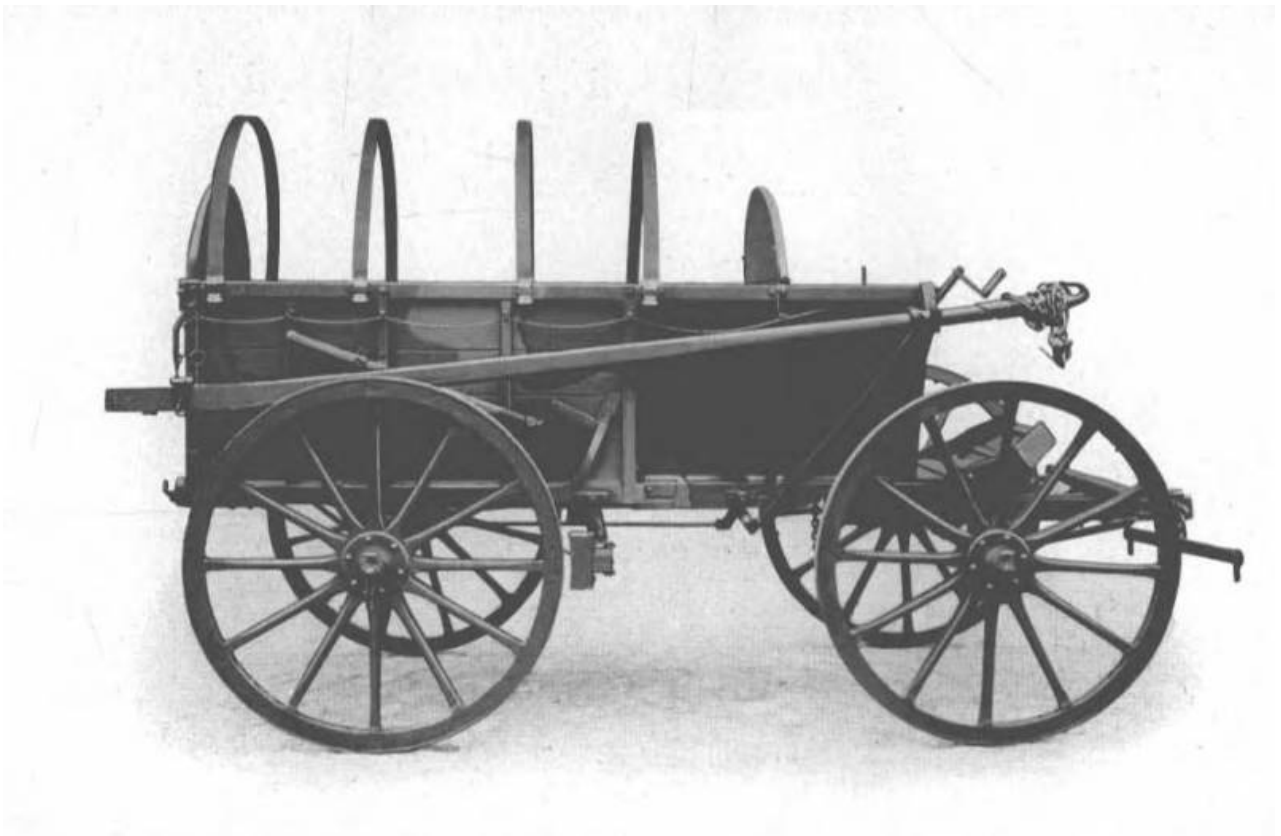
Bundesarchiv, Bild 146-1987-019-27
Foto: o. Ang. | 1914/1918 ca.

Vozík signalistů v nasazené pozici. první světová válka

S signalizátory souvisí i lehký vůz Kleine Heeresfahrzeug 3 (Hf. 3). Wehrmacht provozoval nejméně pět modifikací vozíku, z nichž dvě byly Hf. 3/1 a Hf. 3/2 byly určeny pro potřeby armádních spojů. Designy se vyznačovaly pružinami, které zjemňují chod vagónu - radiotechnika přece vyžadovala patřičný postoj.

Vozík lze nazvat skutečným veteránem německé armády. První kopie se objevily během první světové války a poté téměř beze změny migrovaly do Wehrmachtu. V roce 1936 byly dřevěné oblouky pro markýzu vyměněny za ocelové.

Kleine Heeresfahrzeug 3 byl obvykle tažen dvěma koňmi a nebudete jim závidět - celková hmotnost jednotky mohla přesáhnout tunu. Na rovné silnici, jako je výše zmíněný vagón signalistů, mohl dřevěný vozík bez následků zrychlit až na 20 km/h.

Košík Heeresfahrzeug 1

Heeresfahrzeug 7, přezdíváný „zabiják koní“

Pokud existuje Heeresfahrzeug 3, pak by měly být Heeresfahrzeug 2 a 1. To je sice pravda, ale zbytek německé řady vozíků na Engines of War chybí. Lze jen říci, že Hf. 1 byl lehký vozík, jehož kořeny sahají až do vývoje v roce 1895.

Na začátku druhé světové války měla mít každá střelecká četa Wehrmachtu jeden takový vagón. Těžký polní vůz Hf. 2, určený k přepravě 800 kilogramů nákladu a spřežení čtyř koní.

Celokovový Heeresfahrzeug 7, přijatý do dodávky v roce 1937, lze považovat za vrchol německé telegostroyenie. Na svou dobu skutečný high-tech - pneumatická nebo lisovaná gumová kola, možnost zapřáhnout za auto a také vynikající nosnost jeden a půl tuny s pohotovostní hmotností 1 040 kg.

Produkty se ale ukázaly být dobré pouze na dobře upravených tratích v Evropě, kde si pár koní poradil s přepravou. Na východní frontě neutáhli v blátivých podmínkách těžkou káru ani čtyři silní koně. Proto byla dříve stažena z nabídky Hf. 1 se Němci rychle dostali ze skladišť. A Heeresfahrzeug 7 dostal přezdívku „zabiják koní“.

Úzká specializace

Polní kuchyně Kleine Feldkuche (Hf. 12) byla na německé frontě asi nejžádanější. Skládal se ze zadní lafety, sestavené z ocelového plechu, kde byly umístěny dva kotle o objemu 125 a 60 litrů. První na teplé jídlo, druhý na čaj nebo kávu. Často zapřáhli přední vagón s proviantem a podnosy s nádobím. Kola byla sjednocena s mladšími modely vozíků řady Heeresfahrzeug. Podle informačního štítku na exponátu Němci často sundávali polní kuchyně z pohonu kol a

nakládali je na nákladní auta. Takže problém nízké pohyblivosti koňských povozů byl vyřešen.

Polní kuchyně Kleine Feldkuche. Autorova fotka

Jedním z nejzajímavějších exponátů Engines of War je samozřejmě protiletadlový přívěs Infanteriefahrzeug 5 MG Wagen 36 tažený koňmi. Obvykle byly takové vozíky připojeny k pěchotním praporům, aby bojovaly s nepřátelskými letadly.

Protiletadlový přívěs nacistů v muzeu "Motors of War". Autorova fotka

Infanteriefahrzeug 5 MG Wagen 36 ve svém přirozeném prostředí na východní frontě.

Oproti předchozím vozíkům jde o poměrně nedávný vývoj – první vozíky se objevily v polovině 30. let. Odtud ta progresivita konstrukce - pneumatická kola a celokovová karoserie. To umožnilo zrychlit vozík až na 30-40 km / h a také jej táhnout po silnici. Palebnou sílu poskytovala dvojice MG 34 a zdá se, že na půltunový vozík byla přehnaná.

Nejen, že bylo možné zadní lafetu převrátit v dlouhých dávkách, ale kulometné dvojče bylo namontováno přesazeně vzhledem k podélné ose vozíku. Nepomohly ani výsuvné podpěry. V důsledku toho If. 5 MG Wagen 36 byl buď přeměněn na pevné protiletadlové dělo, nebo

sejmut z kola a naložen do karoserie. Jak říká informační štítek, prezentovaný exponát opustili Němci u obce Arzhaniki ve Smolenské oblasti.

Ruční vozík signalisté model 1942. Foto autora.

Archivních fotografií Nachrichtengeratkarren nezbylo mnoho.

Další v řadě byl voz signalistů z roku 1942 pod nevyslovitelným názvem Nachrichtengeratkarren. Nacisté ji táhli za sebou jako rikši, protože hmotnost nepřesahovala 50 kg. Obvykle se na výrobek nakládaly až tři bubny s kilometrovým polním kabelem, zemnicí trubice a další věci signalisty. Často byl vozík k vidění v konfiguraci těžkého telefonního vozu – schwerer Fernsprechkraftwagen.

Ruční sanitní vozík Wehrmachtu. Autorova fotka

Jedna lidská síla byla také zapotřebí k přesunu Handkarren für Sanitatgerät modelu roku 1942 - vozíku pro evakuaci raněných z bojiště. Vůz mohl být vybaven bednou na léky a celková nosnost dosahovala 150 kg. V současné době se nedochovalo mnoho fotografií této vzácnosti, o skutečných exemplářích nemluvě. Vystavený vozík pochází z roku 1944.

Univerzální Infanteriekarren lf. 8. Foto autora

Bundesarchiv, Bild 1011-394-1477-14
Foto: Wanderer, W. | 1942

Příklady použití lehkého přívěsu

Univerzální lehký přívěs nebo Infanteriekarren If. 8, nacisté mohli táhnout sami, ale naložený 400kilogramový vozík je lepší svěřit koni. Nebo motorku nebo dokonce psí spřežení. Vozík spoléhal na každou pěší četu a byl rozšířen ve Wehrmachtu. Samozřejmě byli převezeni do If. 8 vše, co potřebujete – od munice a minometů až po potraviny a zdravotnické potřeby. Konstrukce je dostatečně pevná a umožňuje zapřáhnout k traktoru několik naložených vozíků v sérii.

Vzácný vozík Pionerhandkarren (Pf. 22). Autorova fotka

Sapérský vozík Pionerhandkarren (Pf. 22), na kterém nacisté obvykle přepravovali pěchotní plamenomety, se svým provedením blíží výše popsanému přívěsu. Vzhledem ke své úzké specializaci je

Pf. 22 nebyla široce používána a podle informačního štítku se nevyznačovala zdařilým designem. Předložená kopie se dostala do rukou Spojenců v roce 1944 v Normandii a nebyla restaurována – na vozíku stále zůstaly stopy původního nátěru.

Unikátní expozice „Motors of War“ nejen rozšiřuje obzory znalostí zainteresované veřejnosti, ale také boří rozšířený mýtus druhé světové války o totální motorizaci Wehrmachtu. Jak se ukázalo, Němci museli lví podíl naložit do koňských povozů a někdy se i zapřáhnout.